

Kapitola šestá, v níž tlustá žlutá hlava dělá potíže

V Pingu byla úžasná spousta lidí, samí Mandalané. Jim, který nikdy neviděl tolik lidí pohromadě, byl úplně vyjevený. Všichni ti lidé měli mandlové oči a copánky a na hlavách velké kulaté klobouky.

Každý Mandalan držel za ruku dalšího, o něco menšího Mandalana a ten ještě o něco menšího. A tak to šlo dál až k tomu nejmenšímu, ne většímu než hrášek. Jestli ten taky držel za ruku o něco menšího Mandalana, to už Jim neviděl, na to by potřeboval lupu.

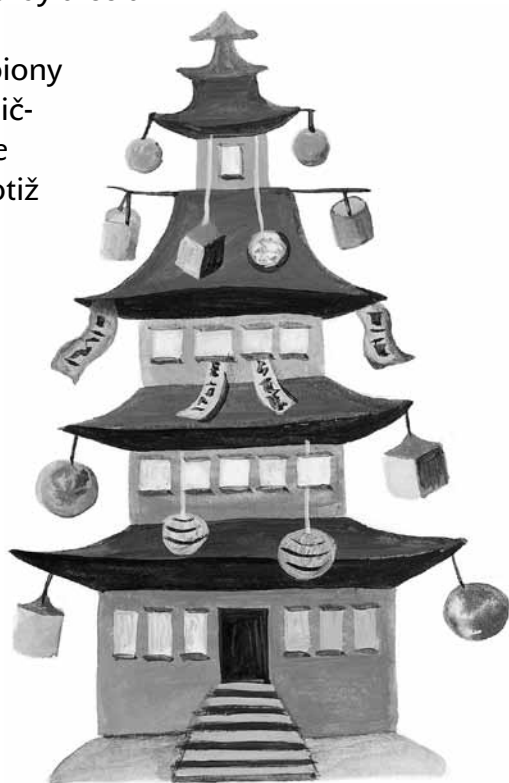
Byli to Mandalané se svými dětmi a dětmi jejich dětí. (Všichni Mandalané mají velice mnoho dětí a vnoučat.) A všichni se hemžili a pletli se navzájem pod nohama, breptali a gestikulovali, až z toho šla Jimovi hlava kolem.

Město se skládalo z mnoha tisíců domečků a každý z nich měl spoustu, spoustu poschodí a každé poschodí mělo vlastní vyčnívající střechu, která vypadala jako deštník a byla celá ze zlata.

Z každého okna visely vlaječky a lampiony a od domu k domu byly v postranních uličkách natažené prádelní šňůry. Na nich se sušila spousta prádla. Mandalané jsou totiž náramně čistotný národ. Nevzali by na sebe nic jen trochu zašpiněného, i ten nejmenší Mandalan, velký jako hrášek, si denně pral svoje prádlo a věšel je na šňůru tenkou jako nit.

Ema si musela tou spoustou lidí opatrně klestit cestu, aby nikoho nepřejela. Byla hrozně rozčilená, svědčilo o tom její těžké supění. Bez přestání houkala a pískala, aby jí děti a děti jejich dětí šly z cesty. Už sotva popadala dech.

Konečně dorazili na hlavní náměstí před císařským palácem. Lukáš zatáhl

za páku, Ema zastavila a s úžasnou úlevou vypustila páru. Mandalané se hrůzou rozprchli na všechny strany. Ještě nikdy neviděli lokomotivu a mysleli si, že Ema je příšera, která na ně vychrlila horký dech, aby je zabila a pak si je dala k snídani. Lukáš si klidně nacpal dýmku a řekl Jimovi:

„Pojď se mnou, chlapče! Podíváme se, jestli je mandalský císař doma.“

Slezli a šli k paláci. Aby se dostali ke dveřím, museli vystoupit po devadesáti devíti stříbrných schodech. Brána s dveřmi byla deset metrů vysoká, šest a půl metru široká a celá z nádherně vyřezávaného ebenového dřeva. To dřevo je černé jako havran a na celém světě jsou ho jen sto dva metrické centy a sedm gramů. Tak vzácné je to dřevo. A dobrá polovina ho padla na stavbu té mohutné brány.

Vedle brány byl štítek ze slonoviny a na něm stálo zlatými písmeny:

CÍSAŘ MANDALY

A pod tím bylo tlačítko zvonku z velkého démantu.

„U sta hromů!“ zvolal strojvůdce Lukáš užasle.

Jim jenom pouličil oči. Lukáš stiskl zvonek. Nato se v ebenových dveřích otevřelo okénko, z něj vykoukla tlustá žlutá hlava a líbezně se na přátele zašklebila. Ta hlava jistě patřila k stejně tlustému tělu, ale to nemohl nikdo posoudit, protože zůstalo skryté za dveřmi.

Tlustá žlutá hlava se zeptala vysokou fistulí:

„Co si přejí urození pánové?“

„Jsme zahraniční strojvůdci,“ odpověděl Lukáš. „A rádi bychom mluvili s mandalským císařem, jestli je to možné.“

„V jaké záležitosti si přejete mluvit s naším vznešeným císařem?“ mile se usmála hlava.

„To bychom mu radši řekli sami,“ odpověděl Lukáš.

„Bohužel, to je zhora nemožné, velectihodný vůdce rozmilé lokomotivy,“ zašveholila hlava neviditelného těla a šklíbila se čím dál líbezněji. „Mluvit s naším vznešeným císařem je zhora a naprosto nemožné. Nebo snad máte pozvánku?“

„Ne,“ řekl Lukáš. „Nač vlastně?“

Tlustá žlutá hlava v okénku odpověděla:

„Odpusťte mi mou smělost, ale pak vás nesmím pustit dál. Císař nemá čas.“

„Ale někdy během dne by si pro nás jistě čas našel,“ pravil Lukáš.

„Je mi nesmírně líto!“ odpověděla hlava a vyloudila cukrkandlový úsměv od ucha k uchu. „Náš vznešený císař nemá nikdy čas. Promiňte mi!“

A okénko se zabouchlo.

„Tisíc hromů a láter!“ zabručel Lukáš.

Zatímco sestupovali z devadesáti devíti stříbrných schodů, řekl Jim:

„Mně se zdá, že by císař měl pro nás možná čas, ale ta tlustá žlutá hlava nás nechce pustit dovnitř.“

„Už to tak bude,“ zavrčel vztekle Lukáš.

„Co si teď počnem?“ zeptal se Jim.

„Nejdřív se porozhlídneme po městě,“ prohlásil Lukáš už zase vesele. Nedovedl se totiž dlouho zlobit.

Přešli náměstí, na němž se shromáždila obrovská spousta lidí. Mandalané si z uctivé vzdálenosti s obdivem prohlíželi lokomotivu. Emě to bylo velice trapné. Stydlivě sklopila reflektory. Když k ní Lukáš přistoupil a zaklepal jí na břicho, s úlevou si oddechla.

„Poslyš, Emo,“ řekl, „my se teď s Jimem trochu projdeme po městě. Zůstaň hezky tady a chovej se tiše, než se vrátíme.“

Ema odevzdaně vzdychla.

„Nebude to nadlouho,“ utěšoval ji Jim.

A pak se vydali na cestu.

Celé hodiny se kamarádi toulali úzkými uličkami a rušnými třídami a žasli, co tu bylo k vidění neobyčejných a pozoruhodných věcí.

Například čističi uší! Čističi uší pracovali podobně jako u nás čističi bot. Přímo na ulici si postavili pohodlné židle. Zákazníci si na ně sedali a oni jim čistili uši. Ale ne jen tak obyčejně, žínkou, kdepak! Byla to dlouhá a přímo umělecká procedura. Každý čistič uší měl stoleček se stříbrnou deskou a na ní ležela spousta malých lžiček, pinzet, tyčinek, kartáčků, chomáčků vaty, kelímků a hrníčků. S tím vším se pracovalo. Mandalané chodili velmi rádi k čističi uší. Zaprvé z čistotnosti a zadruhé i proto, že to při čištění tak příjemně lechtalo a šimralo. To se Mandalanům náramně líbilo.

Potom tu byli počtáři vlasů. Počítali vlasy na hlavě. V Mandale je totiž důležité vědět, kolik má kdo vlasů. Takový počtář vlasů má plo-

ché kulaté kleštičky a těmi kleštičkami zachytí každý vlas. Když napočítá sto vlasů, sváže je stužkou. A dělá to tak dlouho, dokud není hlava samá stužka. Vedle něj sedí jeho pomocník, který počítá všechno dohromady. Často trvá spoustu hodin, než jsou všechny vlasy spočítané. U některých lidí to jde ovšem velice lehce, protože i v Mandale má někdo na hlavě jenom dva nebo tři vlasy.

Avšak bylo tu i všelicos jiného!

Všude na ulicích jste mohli například vidět kouzelníky. Jednomu vyrostl na holé dlani ze semínka stromeček a na tom stromečku seděli opravdoví ptáčekové a švitořili. Na větvích visely plody, ne větší než perly. Směli jste si je utrhnout a sníst. Byly sladké jako med.

Byli tu i akrobati, kteří žonglovali se svými drobounkými dětmi, jako by to byly míčky. Děti vyletovaly do vzduchu a vyhrávaly na malých trumpetkách veselou muziku.

A co všechno se tu dalo koupit! Kdo nebyl v Mandale, nikdy by tomu neuvěřil. Nemělo by smysl vypočítávat všechny ty plody, vzácné látky, nádobí, hračky a předměty denní potřeby, neboť pak by byla kniha desetkrát tak silná.

Taky jste tu mohli vidět řezbáře, kteří vyřezávali ze slonoviny. To je přímo neuvěřitelná a podivuhodná věc. Mnozí z těch řezbářů měli už na zádech přes sto křížků a za celý život vyřezali jediný kousek. Ale ten kousek byl tak vzácný, že by ho nikdo na světě nemohl zaplatit. A tak ho nakonec darovali někomu, o kom si mysleli, že si to zaslouží. Mnozí vyřezali například kouli velkou asi jako kopací míč. A kolem dokola té koule byly obrázky. Ty obrázky nebyly namalované, ale vyřezávané, a to tak jemně, že vypadaly jako vzácné krajkoví. A kdybyste skrz tu krajkovou slonovinu nakoukli dovnitř, uviděli byste tam druhou, právě tak obdivuhodně vyřezávanou kouli. Uvnitř druhé koule byla další koule a tak to pokračovalo až k té nejposlednější. Nejpodivnější a nejpozoruhodnější však bylo, že umělci tato vzácná díla vyřezali z jednoho kusu. Začali na kouli pracovat před mnoha a mnoha lety, ještě jako děti ne větší než hrášek, a skončili jako bělovlasí starci. Celý jejich život byl zobrazen na všech těch do sebe zasazených koulích.

Řezbáře ze slonoviny měli všichni Mandalané v náramné úctě a nazývali je velkými mistry.